

derigennem uddelte Understøttelse til dem af Deltagerne i den første slesvigske Krig, som levede i Trang for Tiden. Det forekommer mig, at der kunde være nogen Opfordring til at gaa denne Vej. Man vilde jo derved glæde de gamle Krigere fra den første slesvigske Krig, som leve under trykkede Vilkaar, og jeg tror ogsaa, man vilde glæde dem, der nu ikke behøve nogen Understøttelse, for saa vidt som de vilde være tilfredse med, at deres trængende Kammerater fik en Understøttelse. Imidlertid er Lovforslaget i det andet Ting ikke blevet henvist til nogen Udvalgsforhandling, og der er saaledes ikke sket nogen nærmere Behandling af den Tanke, som jeg saaledes har tilladt mig at give Udtryk i Folketinget, men jeg skal gentage den her i det høje Ting.

Carstensen: Det er hverken som tidligere Søofficer eller som Deltager i Krigen 1848—50, at jeg tillader mig at tage Ordet i denne Sag. Det er udelukkende som et af de ikke voksne Medlemmer her i Tinget, der som voksne have været Vidne til de mindreværdige Begivenheder i 1848. Jeg tror, at alle her i Tinget ville det blive enige med mig om, at de Begivenheder i mange Retninger have haft saa stor Betydning for Land og Folk, at de fortjene at mindes paa en fyldig Maade. Men derfra og til det Forslag, som er kommet over til os fra det andet Ting, er der et saa stort Spring, at vistnok meget faa ville slutte sig til det. Det er — for at betegne det med et enkelt Ord — for amerikansk til, at sindige danske Folk kunne gaa med dertil, ikke at tale om, at Ministeren meget berettiget erklærer, at han ikke kan forsvare det af Hensyn til Statskassen. En anden Side af Sagen er den, at Forslaget er kommet meget sent, at det er kommet frem ikke som en Impuls, der vaagnede, men kommet frem som Svar paa en Bevilling, der var søgt i et andet Formaal, en Bevilling til militære Foreninger til at fejre Mindedagene. Ikke des mindre har Sagen vistnok en saa almindelig Interesse, at jeg er vis paa, at man vil gøre sig Flid for om muligt at bringe noget ud af denne Tanke i en eller anden Form, en saadan Form, at den højtærede Minister kunde slutte sig til den. Jeg skal i denne Anledning berøre enkelte af de Forslag, der have været oppe.

Først har der været megen Tale om at indstifte en Medaille. Den Indvending ligger meget nær, at alle Deltagerne have enten Enkeltmedaillen for sidste Krig eller Dobbeltmedaillen for begge Krige. At ind-

stifte en Sølvmedaille, der kunde glæde enkelte af de gamle, var en Vej, man kunde gaa, en Vej, som jeg for øvrigt ikke skal indvende noget særligt imod. — En anden Tanke har været oppe, nemlig at oprette et Invalidehotel, altsaa noget i Smag med Bombehøssen og Søkvæsthusfonden. I den Retning maa jeg udtale som min personlige Overbevisning, at et Invalidehotel ligger meget langt fra vor danske Opfattelse. Søkvæsthusfondeet var for Søfolk, og Søfolk ere færende Svende, der vandre fra Sted til Sted, fra Skib til Skib, de kunne finde sig i at finde nogle gamle Skibskammerater, saa at de gensidig kunne fortælle hverandre deres Æventyr og Erindringer fra deres unge Dage. Men Landbostanden og Byernes Befolkning hos os har efter min Opfattelse en ejendommelig Hjemmekærlighed; den vil blive der, hvor den har boet største Delen af sit Liv; de føle sig som forviste, som i et Slags Fattiggaard, naar de vises hen til en saadan Anstalt. Jeg tror, at en saadan Institution er saa stærkt i Strid med hele vor nationale Opfattelse, med vor nationale Tilbøjelighed, at et Invalidehotel aldrig her i Danmark vilde blive, hvad det skulde være, ikke blive til Glæde for dem, der skulde bo der.

Spørgsmaalet bliver nu: Hvad Vej skal man da gaa; indeholder det Forslag, der kom fra Mindretallet i Folketinget, men ikke gik igennem ved Afstemningen, Spirer til noget godt? I den Retning skal jeg kun udtale en personlig Overbevisning, naar jeg siger, at der er noget rigtigt i denne Tanke, at dette at give en vis Sum — der er nævnt 100 Kr. — til alle og enhver, uden Hensyn til, om det er en Mand, der sidder i bitre, fattige Kaar, eller det er en af de store Rigmænd, er i den Grad uføreneligt med Tanken om at give en ensartet Belønning. Den, der sidder i smaa Kaar, kan det hjælpe til at leve noget mindre fattigt i nogen Tid; for den, der sidder i Mellemskaar, kan det bidrage til, at han kan skaffe sig en eller anden Genstand, han har længtes efter at have, men jeg tror nu ikke, at han, naar han købte et Ur til 100 Kr., havde Ret til at lade indgrave Ordet „Hædersgave“ derpaa, ikke at tale om, hvis det var en Vinterfrakke, han købte. Det bliver uhyre let til en Sag, der omtales Mand og Mand imellem med et Smil paa Læben. Endelig for den, som er mere velstaaende, bliver det en Smule Lommepege. Det bliver saa uensartet i sine Virkninger, saa jeg umuligt kan gaa med dertil. — En anden Side af Sagen, som den var fremme i det